

Alarik Kirala

OTSO

Lukitun huoneen
arvoitus.

Alarik Kirala

OTSO

ja lukitun huoneen arvoitus.

Romaani.

Alarik Kirala

OTSO

ja lukitun huoneen arvoitus.

Romaani.

Copyright

2025 Alarik Kirala

Kannen kuvapohja: Leonardo AI

Kannen suunnittelu: Mauno Pesonen

*Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi*

*Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa*

ISBN: 978-952-80-9403-6

1.
Alku.

Siitä lähtien, kun äiti oli jättänyt perheensä ja isä kuollut, Otso oli nukkunut naapurin vinttikamarissa. Kaipaus ja suru herättivät hänet usein kesken unien kuivaamaan tyynyn kostuttaneet kyyneleet. Tällä kertaa hän oli herännyt todelliselta tuntuvaan painajaiseen, jossa käärme nielaisi isoveljen. Uni oli niin aito, että Otson suusta purkautui suden ulvontaa muistuttava huuto, joka kajahti vinttikamarin hämärässä. Salaman välähdys ja ukkosen jyrähdys täydensivät veljen menettämisen tuskaa - ja hän ponnahti istumaan vuoteella, tuijottaen ohutta ovea, josta tuntematon voima yritti tunkeutua huoneeseen.

Ukkonen oli kova silloin, kun pilvi vyöryi järven yli. Salamoi, jyrisi ja satoi kaatamalla. Tuulenpuuskat saivat katon natisemaan ja raskaat pisarat iskivät pieneen ikkunalasiin. Puiden humina kuului vinttikamariin saakka. Hän käveli isoveljensä Osmon perässä tuttua kapeaa harjulle nousevaa polkua. Äkkiä polku alkoi elää ja liikkua. Se ei ollut enää polku, vaan valtavan kokoinen käärme, jonka

selässä veljekset horjuen kulkivat. Veli kompastui käärmeen selässä töröttävään suomuun ja lensi ilmassa suoraan käärmeen pään eteen. Otus aukaisi kitansa ja venytti sen ammolleen kuin pohjattoman kuilun. Valkeat myrkyhampaat kiilsivät, kohosivat, ja iskivät kuin tikarit veljen selkään. Kieli tunnusteli saalista. Käärme nielaisi rakkaan isoveljen ja veli lakkasi olemasta.

Otso tuijotti ovea, jota pelko painoi kiinni. Otus oli kadonnut. Jäljellä oli vain hämärä huone ja talon lähelle iskeneen salaman pistävä rikin katku - ja ukkosen jyrähdysten kaiku, joka oli tärisyttänyt talon perustuksia.

Hän muisti, minkä oli löytänyt eilen kuusen juurelta, – ja että isoveli aikoo tappaa sillä tänään. Hikipisaran suolainen maku tuntui kielellä.

Sodan päättymisestä oli kulunut melkein kaksikymmentä vuotta. Suomalaisen sisun ja ahkeruuden voimalla metsiä kaadettiin uusien mökkien rakennusmateriaaliksi. Maat raivattiin ja muokattiin pelloiksi. Vähän kerrallaan ahke-
ra työ ja pakko muutti sodanjälkeisen köyhyyden siedettäväksi. Kysymys ei ollut pelkästään taloudellisesta kehityksestä. Siihen kuului huolehtiminen myös huonoimassa tilanteessa olevista kansalaisista. Otso Pentikäisen perhe oli malliesimerkki sellaisesta perheestä. Ilman naapurien apua ja tukea veljeksillä olisi ollut aina nälkä. Sodassa traumatisoitunut poikien isä sai jatkuvasti hulluuden puuskia juotuaan itsensä humalaan. Silloin hän purki ahdistusta äitiin, löi nyrkillä ja karjui kuin petoeläin.

Vaikka Pentikäisen pojat olivat veljeksiä, kukaan ulkopuolinen ei olisi uskonut. Otson lähes mustat ja tuuheat

kutrit ja tummat silmät olivat kuin vastakohta isoveli Osmon vaaleanruskean tukan ja sinisten silmien rinnalla. Vaikka Otso oli kolme vuotta nuorempi, hän oli jo saman pituinen kuin Osmo. Sinusta tulee sata yhdeksänkymmentä senttiä pitkä, ennusti isoveli. Pojilla oli sama äiti, mutta Osmon isää ei äiti suostunut koskaan paljastamaan. Saattoi olla niinkin, että hän ei sitä tiennyt. Siinä oli jatkuvan riidan ja äidin pahoinpitelyn vakioaihe, jota isä muisti käyttäen voidakseen haukkua huoraksi ja haka-ta. Eräänä päivänä äiti ei sitä enää kestänyt. Hän otti pojat mukaansa, meni naapuriin ja pyysi Olgan huolehti-maan pojista. Sitten äiti halasi poikansa ja itki katkerasti. Hän keräsi tavaransa yhteen laukkuun ja lähti Pohjan-maalle. Huhut kertoivat myöhemmin, että äiti oli liittyy-nyt ryhmään, joka lähti Amerikkaan paremman elämän toivossa. Isä jouduttiin toimittamaan hoitoon keuhkotau-tiparantolaan. Se oli myöhäistä. Tauti oli edennyt jo niin pahaksi, että isä ei selvinnyt, vaan tuberkuloosi tappoi hänet. Veljekset olivat jääneet orvoiksi.

Naapurin maatilan omistivat lempeät ja uutterat ihmi-set, Olga ja Aleks. He ottivat pojat mielellään hoiviinsa. Ratkaisu sopi hyvin, koska heille ei ollut suotu omia lap-sia. Pojat vastasivat saamastaan huolenpidosta työskente-lemällä maatilalla. Ahkerointi oli paras lääke hylkäämi-sen hoitoon ja tunteiden piilottamiseen. Olga sai korvata äidin virkaa, teki ruokaa kaiken muun ahertamisen lisäk-si, oli usein väsynyt jatkuvaan uurastukseen. Silloin hän sai hyvää mieltä ja elämäniloa Otson energiasta, joka pursui ulos surun varjoista ja hänen kirkas naurunsa rai-kasti talon pienestäkin ilon aiheesta. Isoveljen luonne oli

totisempi. Pojat oppivat Olgan ja Aleksin luona vastuuta, ahkeruutta ja hyödyllisiä käytännön taitoja, oppivat pärjäämään omatoimisesti. Työn ohella heille jäi myös mukavasti aikaa nauttia kesän riemuista, seikkailla metsissä, kiipeillä puissa ja kallioilla, rakentaa maja kallioiden suojaan, jossa lukivat kirjoja, keksiä tarinoita ja nauraa omille jutuilleen. He kävivät järvellä uimassa ja ongella, toimivat Aleksin soutumiehinä kalaverkkoja kokiessa.

Otso jumaloi vanhemman veljensä viisautta, kuunteli tarkkaan jokaisen sanan ja tiedonmurusen ja kyseli lisää. Osmon rooli oli korvata äidin jättämä suru ja tyhjiö, joista hän näki Otson kärsivän, vaikka siitä aiheesta ei juuri-kaan puhuttu. Myös Osmo kaipasi äitiään, mutta huomasi, että veljelle äidin lähtö oli ollut paljon kovempi paikka ja antoi tukea niin paljon kuin pystyi. Äidin lähdöstä puhuminen oli vaikeaa heille kummallekin. Sen vuoksi puheet kääntyivät aina käytännön asioihin. Osmo opetti Otsole kaiken mitä itse piti tärkeänä: kuinka verkot laske- taan ja kuinka kalat täytyy käsitellä. Hän neuvoi kuinka siika savustetaan ja hauki fileoidaan ja loimutetaan oi- keaoppisesti, opetti uimisen ja sukeltamisen salaisuudet.

Hän oli myös varoittanut erityisesti naisista, varoitta- nut uskomasta kaikkea mitä ne sanovat. Kuuntele tark- kaan niiden puheita. Nainen, joka puhuu koko ajan itses- tään, ei ole kiinnostunut sinun tarpeistasi. Kun rakastut ja haluat naisia vuoteeseen, niin käytä kondomia. Mutta älä sitoudu kehenkään naiseen ennen kuin olet opiskellut tarpeeksi pitkälle. Sinun täytyy pärjätä omillasi. Lupaa minulle, että opiskelet taloustieteitä, se laji sopii sinulle.

- Ei minulla ole varaa opiskella, yritti Otso vastustella.
- Mene metsätöihin tai mihin tahansa työhön, josta saa rahapalkkaa. Säästä. Sitten voit opiskella, veli sanoi.
- Miten tiedät naisista niin paljon? Eihän sinulla ole?
- Saattaa ollakin. Mutta minä myös ajattelen - ja luen kirjoja. Sinäkin tajuat oikein hyvin nämä asiat aikanaan ja nytkin, kun ajattelet omilla aivoillasi etkä munillasi.
- Luulen, etten taida luottaa koskaan naisiin. Kaipaan äitiä. Olen myös vihainen hänelle, Otso sanoi ja puristeli käsiään nyrkkiin.
- Anna äidille anteeksi, hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa, Osmo sanoi. – Naisista vielä. Älä luota rakastumisen ansaan. Huuma menee hetkessä ohi. Olen lukenut, että arkipäiväisessä elämässä totuus mitataan. Älä ikinä luota joutavia puhuviin naisiin. Kohtaat aikanaan naisen, joka on luotettava ja turvallinen. Tunnistat kyllä sellaisen naisen. Ole silloin valmis panemaan kaikkesi peliin niin voitat hänet puolellesi.
- En tiedä pystynkö tuollaiseen, Otso epäili.
- Eipä se helppoa olekaan. Maailma on täynnä naisten asettamia ovelia ansoja miehille, jotka ovat tyhmiä. Mutta sinä et ole tyhmä. Vanno minulle, että muistat kaikki mitä olen sinulle sanonut, Osmo vaati.
- Minä vannon. Uskon kaikki mitä sanot naisista. Lupaan, että muistan jokaisen neuvosi, Otso sanoi. – Pakko minun on luottaa sinuun. Ei ole ketään muutakaan, joka puolustaa minua ja ajattelee parastani.

2. Tragedia.

Kesä oli lahjonut veljeksiä ylellisesti. Kaupunkilainen sanoisi, että tuolla korprien ympäröimissä kylissä... siellä ei ole mitään. Pojille siellä oli kaikki tarpeellinen. Tarjolla oli tärkeää ja hyödyllistä työtä, mutta myös helteisiä ja ihmeellisiä päiviä - ja aikaa olla yhdessä. Sitä liikenä eri urheilulajien kokeiluun, kuten pituus- ja korkeushyppyyn, kuivista ja suorista näreiden rungoista vuoltujen keihäiden heittoon ja pallopeleihin laudoista tehdyillä mailoil-la. Isoveljen kekseliäisyys ja kannustus pelasti Otson päivät ja yölläkin isovelji nukkui aluksi vinttikamarissa. Siitä huolimatta itkuiset ajatukset raastoivat hänen untaan yön hiljaisina ja pimeinä hetkinä. Veli ei pystynyt täyttämään sitä tyhjyyttä, hylkäämistä ja ikävöintiä, jonka äidin lähtö Otson tunteisiin oli istuttanut.

Vaikka isovelji oli ylivoinainen tiedossa ja osaamisessa, Otso löysi kuitenkin ensimmäisenä sen, mikä huipensi aluksi kesän hauskanpidon. Kerran hän poikkesi polulta kuselle kuusikkoon. Hän potkaisi maatuneita, kuivia lehtiä ison kuusen juurella ja katsoi kummissaan, mitä oli

tullut esille. Lehtien alla välähti messingin väristä metal-
lia. Hän kumartui katsomaan tarkemmin mistä oli kysy-
mys, siirsi loput lehdet pois tieltä ja otti löydön käteensä.

– Tule katsomaan mitä löysin.

Otsolla oli kädessään täysinäinen kampa sotilaskiväärin
ammuksia: viisi patruunaa. Patruunoita löytyi vielä lisää.
Niistä syntyi uudenlaista jännitystä ja rohkeaa kokeilua.
Pojat väänsivät varovasti luodit irti, jättivät hiukan ruutia
hylsyihin ja puristivat suut tiukasti kiinni. Hylsyt pantiin
nuotioon, jossa ruuti kuumeni räjähdyspisteeseen - ja re-
peytyvän metallin raaka kaiku järjestytti kuuman kesäpäi-
vän rauhaa, pelästytti naapureita ja loi kutkuttavaa vaa-
ran tunnetta.

Otso tukeutui Osmon apuun täydellisesti. Hän rakasti
isoveljeä, ihaili hänen loputonta kekseliäisyyttä. Isoveljen
käsitys oli kirkas myös heidän tulevaisuudestaan. Eräänä
päivänä Otso kysyi, mitä työtä isovelji haluaisi aikuisena
tehdä. Vastaus tuli räjähtävällä nopeudella.

– Minusta tulee pankinjohtaja.

– Miksi? Mitä se tekee?

– Ajattele nyt! Pankinjohtajalla on valtaa. Hän päättää
antaako pankki sinulle lainaa, vaiko ei. Hänen käsissään
ovat ihmisten kohtalot. Hän voi ostaa suuria maatiloja ja
maksaa itselleen palkkaa niin paljon kuin haluaa.

– Ei kai se sentään sellaista voi tehdä?

– Aivan varmasti voi. Sinustakin voi tulla pankinjohta-
ja. Sinulla on parempi numeropää kuin minulla. Sellainen
ominaisuus pankinjohtajalla on hyvä olla.

Ihmeellinen luonto oli peittänyt harjun laen poronjäkälän pehmeällä, valkoisella matolla. Polku kaarteli maton keskellä tummana, katkaisten hiekkaisen mäntykankaan sellän, mutkitteli kuin ripeästi luikerteleva, valtava rantakäärme. Otso ajatteli edellisen yön painajaista ja hänestä tuntui kuin polku liikkuisi nytkin samalla tavalla. Öisen kaatosateen jäljiltä kosteat, maatuneet lehdet haisivat, mutta ilma raikastui rinteen kohotessa harjun laelle. Harjun korkeimmalla kohdalla vartioi reviiriään mahtavan kokoinen ikihonka ylväänä ja lahjomattomana. Sen tyvessä oli hiilenmusta palon jälki muistona salaman iskusta, mutta edes taivaan vasama ei ollut kyennyt sen ylvyttä tuhoamaan. Otso kohotti katseensa ja kohtasi mustan korpin silmät. Korppi oli valinnut parhaan tähystyspaikan ikihongan oksalta luonnollisen vaistonsa avulalla. Otson sisäinen muisti oli laskenut automaattisesti askelten määrää polun alusta lähtien. Tapa oli tarttunut häneen jostain selittämättömästä vakaan rytmin tarpeesta. Isoveli oli huomannut Otson erikoisen ominaisuuden numeroiden hallinnassa ja kannustanut opiskelemaan kauppatieteitä. Osmon mielestä pikkuveljestä tulisi loistava menestyjä jollakin kaupallisella alalla, vaikka peräti pankinjohtajana, kuten hän oli ennustanut.

Otso huomasi ohimennen, että joku tai jotkut olivat kulkeneet polulla aivan hiljattain, huolimattomasti askeltaen. Kauniita jäkeliä oli tallaantunut saappaiden alle polun varrella.

Isoveli Osmo käveli edellä. Hänen kädessään heilahteli täysin ehjä varsikranaatti, jonka Otso löysi eilen etsies- sään lisää kiväärin ammuksia puiden juurilta. Tällä ker- taan viiden patruunan kamman alla piilotteli kranaatin sileä, puinen varsi. Otso vaistosi vaaran, eikä uskaltanut koskea löytöön ennen kuin isoveli tuli tunnistamaan mis- tä kapineesta oli kysymys. Osmo kaivoi vaarallisen räjäh- teen varovasti esille ja otti sen varren käteensä. Kranaatti näytti virheettömältä, metalliosa ei ollut edes kolhiintu- nut. Hän oli nähnyt kuvan vastaavanlaisista. Hän tutki metalliosaa, ja muisteli, oliko kuvassa ollut ohjetta kra- naatin laukaisemisesta. Lopulta hän huomasi, että varren päässä oli hapertunut tulppa. Hän näpräsi sen auki. Alta paljastui naru. Siinä. *Tuosta täytyy vetäistä, se virittää räjäh- dysaineen sytyttimen*, hän päätteli. Hän piilotti kranaatin varovasti takaisin talteen lehtien alle.

– Tuo on varsikranaatti, saattaa vielä toimia. Mennään huomenna heittämään se lampeen ja tapetaan ämpärilli- nen ahvenia. Keräämme ne sitten talteen veden pinnalta, veli päätti.

– Onkohan se viisas ajatus? Otso epäili.

– En tiedä, ei varmaan ole. Mutta pakko on kokeilla, en saa rauhaa ennen kuin näen toimiiko kapine.

Otson hyväntuulinen olotila synkkeni. Lammen tyyni ja musta veden peili alkoi välkkyä heidän edessään. Korppi oli lähtenyt lentoon. Lintu liiteli äänettömästi kuin aave ja melkein kosketti Osmon hiuksia. Se kaarsi lammen yli pienen männyn oksalle jääden seuraamaan tapahtumia. Otso pelkäsi pahinta, oli oikeastaan pelännyt painajaisen

jälkeen koko ajan. Nyt hän kompasteli ja kurkkua alkoi kuristaa. *Isoveli tietää kaiken paremmin, ei se tottele, vaikka yrittäisin kieltää.* Otso oli tottunut luottamaan veljen viisauteen, mutta kranaatti näytti olevan liian kiehtova. Askelten lukumäärä jatkoi edelleen omaa itsenäistä rytmiä alitajunnan perukoilla. Pelotti ja kiinnosti yhtä aikaa. Lampi oli nyt kokonaan näkyvillä. Se lepäsi soikeana peilinä lähes kokonaan suon ympäröimänä.

Itäisessä päädyssä kohosi jyrkkä ja paljas kallio, jonka juurta ja niskaa reunusti matala, tiheä kuusikko. Se oli kuin pehmeä turkis paljaan kaulan ympärillä. Näkymää täydensi puron tapainen, josta laskeutui kimalteleva vesinoro lampeen kuin turkiksen alla vilkkuva helminauha.

– Onko sinun pakko? Otso yritti.

– Pysy sinä tässä, Osmo määräsi. – Menen heittämään tämän kaptiveen tuolta kauempaa, rannalta. Ei ole varma, räjähtääkö tämä, mutta haluan nähdä kuinka monta ahventa räjähdys tappaa, jos kranaatti toimii.

Veli käveli lammen vetiseen päätyyn, jota karpaloiden mättäät ja juolukan varvut koristivat. Otso katseli huolestuneena veljensä puuhailua, askelten lukema oli kadonnut jonnekin tavoittamattomiin. Korppi päästi varoitusta äänen, k-rrrak... krrak, ja lennähti kauemmaksi.

Otso näki kuinka veli näpräili kranaatin varren tulpaa, verrytteli heittokättä, tähtäili lammelle. Osmo tempaisi vasemmalla kädellä narusta. Naru katkesi ja isoveli kirosi, heilautti käteensä vauhtia ja astui askeleen eteenpäin. Se vei liikaa aikaa ja kranaatti räjähti hänen kädesään. Vaistomaisesti hän käännähti katsomaan oliko veli tarpeeksi kaukana. Korvia raastavan repivän räjähdysten

Otso ja lukitun huoneen arvoitus.

Otso Pentikäinen jää orvoksi ja varttuu veljensä elämänviisauteen luottaen. Onnettomuus tappaa veljen. Otso toipuu tragediasta. Hänestä kehittyy talousnero neljän ekonomin sijoitusyhtiössä. Hänen uransa kukoistaa, kunnes yhtiökumppani murhataan. Kuka on seuraava? Kuka on murhaaja?

Kun suuren pankin pääjohtaja kutsuu Otson hankintayhtiön talousjohtajaksi, hän astuu syvälle pörssin valtakuntaan. Pääjohtaja houkuttelee Otson mukaan vaaralliseen peliin, jossa fuusiot paljastavat pankkien ahdingon ja Otso rikkoo tietoisesti pörssin sisäpiirilakeja. Pako lukitusta huoneesta vie Otson Etelä-Afrikkaan, rakastettunsa luo Stellenboschin viinitilojen maailmaan.

Kuitenkin menneisyyden varjot ja kosta hautova toimitusjohtaja eivät jätä Otsoa rauhaan. Kapkaupungin kulissien takana Otso joutuu kohtaamaan päätöksensä seuraukset ja varmistamaan, ettei menneisyys seuraa häntä loputtomiin.

Lukitun huoneen arvoitus on jännitystarina voimasta, petoksesta ja uhrauksista, joka kietoo lukijan mukaan rahan maailman ja koston käännteisiin. Kukaan ei voi paeta menneisyyttään, mutta Otso Pentikäinen on valmis tekemään kaikkensa yrittäessään. Pystyykö hän maksamaan kohtalonsa määräämän hinnan?

